

ler, vi raadede over. Noget saadant skal der nemlig staa i en af disse Konventioner, og dermed mener det ærede Medlem de militære Magtmidler, som vi i det givne Øjeblik raade over. Og naar vi ikke have andet end det, vi nu en Gang have, er dermed ogsaa angivet Grænsen for, hvad vi ere pligtige til at sætte ind paa at modstaa et Neutralitetsovergreb. Men hvorfor i al Verden ville det ærede Medlem og hans Parti saa hvert Aar uddanne 6,000 Soldater foruden dem, som skulle til Flaaden? Hvorfor ville de saa derigennem skabe en meget betydelig Hær paa antagelig et halvt Hundrede Tusinde Mand og en Flaade? Hvis det passer, at det kun er de Midler, man har i Øjeblikket, som man er pligtig at sætte ind, ville jo en—to—tre eller ti Soldater være tilstrækkelige, thi saa vil man kunne henvise til, at vi have jo nu en Gang ikke flere, og der staar, at vi kun skulle anvende de Midler, vi have.

Jeg kan nu heller ikke se, hvorfor de Herrer, naar de tillægge disse Konventioner en saa overordentlig Vægt, saa optrykke alle de Paragraffer, der findes i dem, hvorfor de ikke stoppe op ved § 1 i den 5te Konvention, hvori der staar de klare og tydelige Ord: „Neutrale Magters Territorium er ukrænkeligt“. Thi hvis disse Konventioner virkelig have den Vægt og Værdi, som de Herrer tillægge dem, maatte det jo være nok med det, der staar der, at Territoriet er ukrænkeligt. Dermed er det hele sagt, hvad skulle vi saa med mere?

Men Forholdet er jo i Virkeligheden dette, som de Herrer selv sige i de Bemærkninger, som de knytte til de aftrykte Konventioner, at disse Aftaler paalægge de neutrale Stater visse Forpligtelser, men alle disse gælde den mindre Art Neutralitetskrænkelser, som ere mere eller mindre tilfældige, overfor hvilke der kun er Brug for Politiforanstaltninger, men ikke for egentlig Kamp. Javel, det er netop det, der er Hemmeligheden ved alle disse Paragraffer, de gælde kun den Art mindre Neutralitetskrænkelser af tilfældig Karakter, som kunne indtræde. Hvis det altsaa skulde være den eneste Opgave, man har, behøvede man jo ikke hele det Militærvæsen, de Herrer stille op. Men da selve Udtrykkene her vise hen til, at der kan

findes helt andre Neutralitetskrænkelser, større, og som ikke ere af tilfældig Art, men som ske med Hensigt, er det givet, at man staar overfor langt videregaaende Opgaver end dem, som de Herrer nøjes med at tillægge os gennem disse Forklaringer her. Nu siger det ærede Medlem fra Middelfart: Ja, men der er ikke vedtaget Konventioner med Hensyn til saadanne, og deraf drager han den Slutning, at saa findes der overhovedet ikke andre Arter af Neutralitetskrænkelser, som kunne paalægges os Pligter, end de i Konventionerne nævnte. Det er en ganske forkert Slutning, thi Forholdet er dette, at om disse alvorlige, tilstræbte eller forud planlagte Neutralitetskrænkelser har man ikke turdet lave Konventioner og ikke kunnet lave Konventioner. Man er ikke kommen saa vidt paa hele dette Omraade, at man har kunnet tage disse store og vidtrækkende Spørgsmaal op og lave Konventioner om dem. Men det, at saadant ikke er sket, betyder ikke, som de Herrer mene, at disse Forhold ikke findes. De findes netop med en saadan Styrke, med en saadan Vægt og med en saadan Fare for de neutrale Stater, at disse gøre vel i at regne med dem.

Hvis det virkelig var Tilfældet, at vi var naaede saa vidt, at det var international Ret, at det kun var disse mindre og tilfældige Krænkelser, som en neutral Stat skulde tage Hensyn til, vilde man sikkert øjeblikkelig se Svejts, Belgien, Norge og lignende Lande afruste. — Men derude ere de klare over, hvordan de virkelige Forhold ere, det er kun herhjemme, at Lyrikerne findes paa dette Omraade, de Mænd, som digte, som leve i Poesiens Verden, og som derfor tro, at de virkelige Forhold ikke ere, som de ere udtrykte gennem de forskellige Staters Forsvarsforanstaltninger, men ere saadanne, som visse Folk herhjemme tænke sig, de helst ville have dem.

Saa skal jeg endelig gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det ærede Medlem forsvarede Socialdemokraternes Forslag, og under sit Forsvar for dette fremdrog han særlig et Par Telegrammer eller Resolutioner, som var udvekslede mellem de tyske og engelske Socialdemokrater. Det ærede Medlem pegede